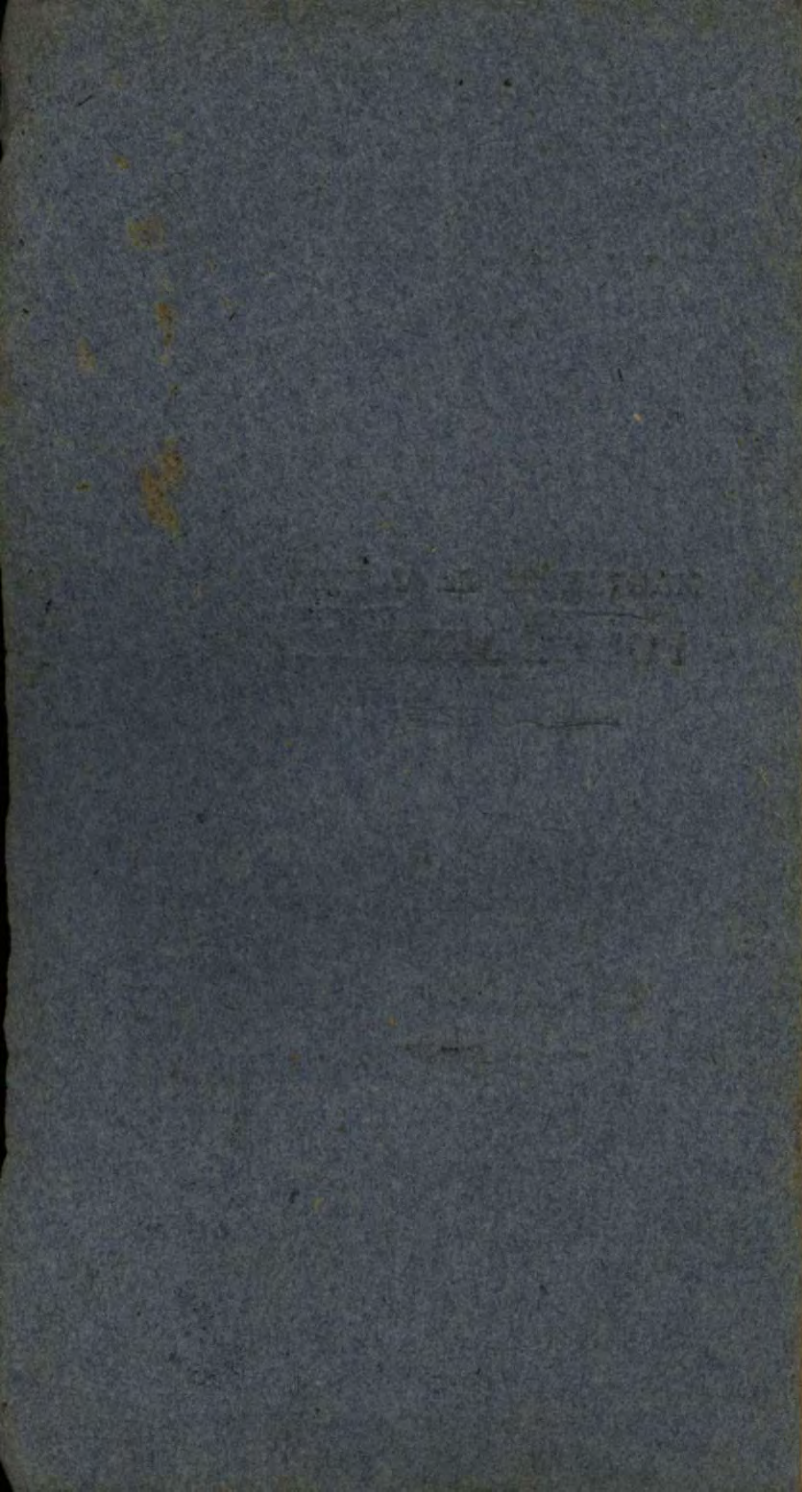

MAGYARÓSI Sz. JÓZSEF.
POÉTAI MUNKÁJI.

ELSÓ KÖTET.

4717
F 57. VII
I

MAGYARÓSI SZÖKE JÓZSEF

POETAI MUNKAI

ELSŐ KÖTET.

M. Vásárhelyen. 1830.

Nyomtattatott a' Refor. Kolégyom' betüivel
Felső Visti Kali József által.

Imprimatur
M. Vásárhelyinì
13-ma Junii 1830.

08348

Paulus Horváth
Abbas, et Censor
Librorum.

LUIZA

KÉT KÖNYVBEN.

A'

Még ártatlanul, de már melegen érző
Ifjak' és Leányok'
számára.

PLATE

LET. 1000000

PLATE 1000000

LET. 1000000

PLATE

ELSÖ KÖNYV.

Congiunti eran gli alberghi ;
Ma piu congiunti i cori.
Közel voltak lakhelyeink ;
De még közelebb sziveink.

T. Tasso. Amint.

AZ IFJAKHOZ.

A' Léányhoz sem goromba,
Sem pajkós ne légy, sem hiú;
Vezessen, kövessen nyomba
Édes kellem, szép ifiu!

Ha a' szép lány, ha a' szép vers
Nem érzékenyít, nem mivel:
Szíved, és szerelmed vad, nyers,
Nemed' minden kellemivel.

Az Átilák, Ákhillesek
Ölve is félelmesek;
De kedves haragosa is
Álczibiades, Adonis.

I.

ELRAGADTATÁS

**Ki látott olyan szépséget,
Mint az, mely engem' éget?**

**Most hasad égő szeméből,
'S szemérme' piros tűzéből**

**Első szerelme' bimbója;
Szelidsége, kék ibója:**

**Szép, jó, elmés, kellemes is,
Szemérmés, de szerelmes is:**

**Ó Vénus ó Minerva is,
Penelope, 's Héléna is.**

**Több Vénusnál, Héléánál,
Az ég' és föld' csudájánál!**

II.

ESZTENDÓ' ÉS ÉLET' TAVASZSZA.

Egész föld virágos, tarka;
Mert a' Tavasz végig futja,
Virágot hint tellyes marka,
Virággal terül zöld útja:

Pirossan mosolyog szája;
Az ártatlan fecskék elől
Repülnek közel hozzája;
Gólyák érkeznek Dél felől:

Filemilék' ezerei
Halld! kísérik énekelve.
A' szerető' szerelmei
Lobbannak uj lánggal telve.

Mint egy halat, éjjeli tűz:
Egy ifjat egy szép szemű szűz
Meg fog édes hálójában,
Szemének violájában.

Oh! e' szívem' szép tavaszsa
Életem' arany szakaszsa!
Luiz! szemed' tekintete
Szerelmemnek kikelete.

Mint a' tavasz a' rózsából,
Úgy tekint-ki hajnalából
Ifjuságod, szépségedből,
Gyülő szerelmed szemedből.

III.

MEGVALLÁS.

Sohajtasom, mely emeli
Hév mejemen kezedet,
Szívem' uj tüzét leheli,
Oh! ismérdmeg hívedet!

Sokszor a' nyelv, sokszor nem hív
A' szivhez, Lányka, de a' szív —
Úgy dobog ez, úgy vér ez,
A' mint kíván, és érez.

A' szemem sokszor hijába
Nézbé szemed, kétséged
A' szívnek setét titkába —
Mosolyog, 's megcsal téged'.

De ez, a' mi fórr keblemben,
A' mi vér minden erebben,
'S ez az — könnyes kérelem,
Ez hűség, ez, szerelem.

IV.

SÉTÁLÁS.

Üljünk le már valahára,
Üljünk le e' gyepadra!
Ah! — a' mit szívem úgy vára —
Velem vagy, csak magadra.

Látod el nem fedezhető
Szerelmemet szememben,
Hallod emésztve égető
Gyűlésomat mejemben,

A' mit titkolok szivemben,
Látod pillantatimban;
A' mit nem láthatsz szememben,
Hallod sohajtásimban!

V.

KÉT SZERETŐ

Kéz fogásról ölelésre,
Ölelésről csokszedésre
A' mint öszve símulánk,
Mint sebze édes fulánk!

Mint a' madár ágról ágra;
A' méh virágról virágra:
Úgy repdesett szerelmünk:
Galamb volt még, félelmünk.

Mint most, ilyen hangos vala,
A' madarak' sűrű dala;
A' hajnal így szunnya dott
E' rózsán, 's ez gyuladott.

VI.

SZERELEM' HEVE.

Oh! Te lányok' irigysége!

Oh! Te Ámor' kevélysége,

Szivem' áldása, ártalma,

Te! szívem' édes fúrdalma,

A' te szád tövis, és rózsa;

Szerelmed méreg, 's malozsa;

Gyógyit kezed; sebez szemed;

Mosolyog, 's nyílaz kellemed.

Jaj! mindenik tagjaidban,

Jaj! minden mozdulatidban

Szeret Ámor elrejtezni,

'S törét hevitni, élezni,

Ellenem, oh! csak ellenem,

Meghalok, szép kegyetlenem!

VII.

FOGADAS.

Kezedben van szívem, kezem,
Kezedben van életem,
Esküszöm, vallom, érzem,
Rabod lenni, szeretem!

Ha, kinezván a' szerelem,
Bántanam szemérmedet,
Térdenn csókolom, ölelem
Rózsa — veszsős kezedet.

Büntess úgy, e' lesz érdemem,
Mint Aktéout Diánna,
Ha szám, kezem; szívem, szemem
Édes vétket kívánna.

Az, az igazi, isteni
Élet, és gyönyörűség,
A' mit kostólni; érzeni
Soha sem keserűség.

VIII.

A' SZEMÉRMES, ÉS SZERELMES.

Ha csókot kérek: arczának,
Rózsa leszen, lilioma;
Ha ad; ugy belém balzsoma,
Száz nyilat ló, egy csókjának.

Öle, szívem' Kalipszója;
Szeme' édes tüzeivel,
Mint Héléna' szemeivel,
Elégne ma is egy Trója.

IX.

L U I Z A.

Ha kilépi szobájából,
Egy hajnal a' nézése;
Mosolygása' rózsájából
Édes a' köszönése;

Beszédében, járásában
Gyors, eleven kellemű;
Ámor' egész világában
Nincs oly gyönyörű szemű.

Miként arany poharából
A' most nyílt tulipántnak,
Melyet még a' nap' lángjából
Repült nyilak sem bántnak,

A' Harmat' első csepjei
Nintsenek ki omolva:
Csábitástól érzései
Nincsenek megromolva.

X.

AZ ÉBREDŐ SZERELMES' FELVIDULÁSA

A' mint lefekvém nyögdelve:
Ugy kelek fel énekelve
Mint Filoméla reggel,
Ha a' pompás nap kél fel.

Szivemnek napja, tavaszsa
Szép kezed' hívó válaszsza:
Ah! csak most lehetnék bár
Méh, pillangó: vagy madár!

De nincs méjség, nincs meredek,
Mérészen hozzád eredek,
Ha lángkapu zárna is,
Láng most szívem' szárnya is.

Legyen orkán, villám, özön,
Nincs, nincs a' mit meg ne gyözzön
A' szerelmes' ereje,
Mikor tűzben van meje!

XI.

AZ ENYHÜLŐ SZERETŐ

Nyugtassad kezed' e' szíven —
Ismérd meg a' téged' hiven
Szerető lángoló vérüt,
Hallod, mely sebessen vér, üt?

Szívem, 's szived öszve egyez;
Már nem két szív, hanem egy ez!
Oh! be áldott gyönyörűség,
Mikor a' barátság, hűség,

Mikor az édes szeretet
Boldogítja az életet!
A' mit sokan csak gondolnak,
Csak ohajtnak, csak dalolnak:

Azt én keblemben érzem,
Bírja már azt szívem, kezem,
Azt, nézzétek! ölelem is,
Azt, halljátok! éneklelem is.

XII.

A' BEREK BEN SÉTÁLÓ IFJÚ.

A' Hold a' tarkálló égnek,
Luiza a' zöld térségnek,
Ébredő csillagain,
Szunyadó virágain,

Lassu, pompás lépésekkel,
Egymásra néző szemekkel,
Hajnalán az estvének,
Együtt lépdegelének.

E' két csillag' világánál
Sétálék a' Lahn' partjánál,
Titkos, csendes léptekben,
Filemilés berekben.

Luiz' utjából kiállta
Minden hab, hogy vízbe szálla,
És, mint ő a' folyamban,
Ugy usztam én lángomban!

B*

A' Tellyes Hold, bámultában,
Részt vett az ő játékában,
Ő is a' Láhnba szálla,
'S a' lánykával uszkála.

XIII.

MEGBÁNÁS.

Penelopé' 's Héléánának
Szemérme, és szépsége,
Együtt, disze Luizának,
'S Ő, szívem' betegsége!

Mért is vágytam, mért siettem
E' Minerva' honnyába?
Hól nem bölcs—szerelmes lettem,
Az Amor' hálojába!

A' balgatag ifjuságnak —
Játékos tréfájából,
Tórt köt ó, az okosságnak
Arany gombolyagjából.

Nyiló rózsza ablakában,
Luiz köszönt, keletnek;
Húnyó rózsaaajtájában,
Ő hágyel, enyészetnek.

XIV.

A'BETEG SZERELMES.

Mért titkolnám én fájdalmam!

Ah! betegen epédek! —

Titkolni, nincsen hatalmam,
Szeretek én, 's szenvedek.

Olyanok sohajtasai

A' szerelmes ifjunak,

Mint a' hajnal fuvalmai,

Ha piros lángot fúnak;

Titkómnak zárja, fedele

Megnyilik, látod magad,

Szerelmesednek kebele

Tüzzel telve, mint dagad.

Te vagy, ki e' tüzes tegzet
Szivemből kivonhatod,
Melyel Ámor általszegzett,
Sebem' Te gyógyíthatod:

Vagy Te — vagy a' sirnak gyomra
Leszen az én gyógyítóm.
Adj balzamat fájdalomra
Adj, oh! kedves csábitóm!

XV.

A' SZERELMES' KINJA.

Foly, de nem fogy olthatatlan
Láng szememből szakadatlan'.
Ah! szerelmem mint hánykodik!
Elhal, feltámad, *ifjodik.
Kinomat nyögi kelésem,
Kinomat nyomja fekvésem.
Nem, Prométh, szivedben sasad,
Nem vala ilyen gyilkosad,

Mint, a' milyen abban, a' kit
Hogy törbe ejthessen, vakit
Ámor, a' sziv' Szolimánja,
Ámor, a' világ' Szultánja!

XVI.

AZ ÁLMATLAN SZERELMES.

Szerelmim' Rá virágozva,
Az Öveit pedig hozva,
Jóvék későn a' városan
Tölle köven kopogósan;
Már a' hold fenn járt delen
A' csillagos éjjelen.

A' csillagok is álmosan
Hajlottak csak csillámosan
Majd keletről enyészetre;
Készült minden uj életre,
A' mi vak tüztől nem ég:
Filoméla dalolt még.

Lángban fekvém én; magamon,
Keleten, 's kék paplanyamon
A' mig hajnal rózsásoda:
Akkor, lányom ugy bágyoda,
Mint a' hold kezd bágyadni,
Ha a' nap kezd támadni.

XVII.

A M O R.

Isméred Amort! Gyermek ő;
De, ha akar, hamar megnő;
Bimbó ő; de ha lányi kéz
Apolja, 's ha szeme rá néz,
Édes hevével kezének,
Piros fényével szemének
Tövisses rózsza lesz egybe,
'S édes nyilját adja jegybe,
Mint egy gyönyörű ifiu
Sok lányt így csalmeg, a' hiú!

XVIII.

MEGLEPÉS,

Ajaka' édes villáma
Miatt énekem' hulláma
Ugy fenakad mint az ének
Ajakán a' gerliczének —

Szerelmünk' meleg titkában ;
Szivünknek bizodalmaiban,
Szavunk, szánkba vissza szalad ;
De orczánk pirulva marad ;

Mert az annya' meglepése,
Orczánk' főrró ijedése,
Azt, a' mit nyelvünk eltitkól,
Ez ki vallja, 's igazán szól.

Könyvet, 's munkát keres kezünk ,
Elzárkozni igyekezünk,
Mosolygunk mi ; de a' gyulás
Orczánkon, piros árulás.

XIX.

AMOR.

Vak Amor? Gyakran sasszemű,
Lát egy gyönyörű kellemű

Fördő Diánnát megszűröl,
A' magas hegy' béreceiről:

Ellát Spártába Trójából:
'S Férjének nyoszójájából

A' szép, aszszonyt elragadja,
Hélénát Párisnak adja.

Sok leányt meghagy virágnak:
A' gyümölcsös házasságnak

Ad ellenben sokat korán,
Mint a' szép Luiz, akkorán.

XX.

AZ ALVÓ SZÉP FELETT AZ IFJU.

Áljjmeg! Nézd velem, te, a' ki
Előtt minden lányoknak
Bár zárva vagynak ablaki,
Nézőjük vagy álmoknak,

Hold, bámuld, mely szép ártatlan
Fekszik itt nyugalombañ,
Mig ablakán én álmatlan
Nyögök kinos bajomban!

Volt é ily isteni akkor
Az a' Ninfa — Szemele,
Mikor értte alvásakor
Gyúlt egy Isten' kebele?

Közel, távul, zárva, nyitva
Van szívemnek, kezemnek;
Vonszódva, visszataszítva
Tüzétől szerelmemnek.

Mit mondasz édesnek, jónak
Oh! kevély agyagelme!
Ha egy ilyen aluvónak
Nem melegít szerelme?—

Anyád, oh! az érzéketlen,
Mint e' kőfal, 's e' vaszár
Téged' töllem öleletlen'
Elzárt ez a' három vár.

Volt! hajdan egy kór, midőn nem
Kellet zárni szívet, lányt,
Jámbor lévén mind a' két nem,
Lest nem ismért, tört nem hányt.

Mint a' galambat a' kánya,
E' kór' virági között,
Téged', természet' leánya,
Egy pajkós sem üldözött.

Mem uralkodott hatalom,
Kény, erő a' szépségen
'S nem csalta édes tilalom
Túl őtet a' hivségen.

Nem élt még Héléna, Páris,
Égiszt, Klitemnesztra sem,
Nem lett hitszegő egy pár is;
A' szív' tükre volt a' szem.

Szüzesség vala szépeknek
E' Kórbán arany zárja,
Mely a' nyalka szerelmeknek
A' szivet ki nem zárja;

Ha ennek gyémánt bástyája
Őrzé szived', Danaé,
A' csábíthatás' példája
Szerelmed lett volna é? —

Nem őrzé selyem, patyolat
A' szemet, orczát, mejét;
Szemérmes érzet, gondolat
Volt fátyol, azok helyett.

Szép lányka! a' sziv nyitotta
Ajakad' mosolyogni;
Mejedet sem tanította
Kény sohajtani, dobogni.

Akkor egy hasonló korú
Szép ifju szerelmes párt
Amor, az égi háború
Elől, egy barlangban zárt,

A' szép Átis, a' szűz Klóris
Violákkal himezett
Gyepen estve, 's hajnalkor is
Elégszer ölelkezett.

De többet mondok: sok izbe
Az zöld partrol, árnyékból
Eggyütt ugráltak a' vízbe
Uszni, tréfás játékból —

Most a' szeretők, csábítók:
De akkor a' sziveknek
Arany kulcsa vala a' csók,
'S Pecsétje szerelmeknek.

Most mennyi hosszas kérelmed
Után, nyersz bár egy órát,
Hogy szép lánykáddal szerelmed
Élhesse arany korát!

Szép Kór! Amor' Világában
Sirodra könyözön hull;
Mert ily ártatlanságában
Tavaszod ki nem ujjul!

XXI.

PITAGORÁS ÉS A' SZERELMES.

Pi.

"Szerelmes! én tanitom:
"Hogy, a' ki most hatalmas,
"Nagy erős: sas és orosz lány;
"Bárány, galamb, pacsirta,
"Leszen a' szelid, dalós, jó;
"A' szép, virág elébb; majd
"Madár; 's megint leányka. —

SZERELMES

"Luiza hát galambból,
"Ezen cserébe, rózsza
"Leszen é? Pi. --- Mindenbizonyyal!

SZERELMES.

"Ne legyen galamb, ne rózsa:

"Maradjon ő Luiza!

"Igy rózsa is, galamb is".

XXII.

A' KLÁVIR MELLETT.

A' Te Klávirod' hurjain

A' Gyönyörű hangzatok,

Azén ereim' ágain

Folynak a' lángolatok.

Ölén a' Gyönyörűségnek,

Édes lánczán a' Szépségnek

Szivemet már nem nyomja

Semmi dicsőség' szomja!

A' Léányoknak szépsége,

Vénus' királynésága.

Az Ifjaknak gyengesége.

Amornak királysága.

XXIII.

A' BOLDOG SZERETŐK.

Édes, szerelmes játékban,
Virágos kertben, árnyékban,
A' szerelemtől pirosan,
Csupán ketten magánosan

Egymáshoz simulva dűlni,
Egymástól forrón hevűlni;
Mi a' szerelem, érzeni,
'S ezen érzést énekleni;

Érzeni a' betegséget,
A' mi két szerelmezt éget:
De kostolni a' szivgyulás
Után, mi a' szivgyogyulás:

Ezen öröm' kostoloji,
E' lágy érzelem' dalloji
Csak a' boldogok lehetnek,
A' kik, mint mi, így szeretnek!

XXIV.

A' KÉT SZERETŐ.

E' Kertben már estve vala :

A' fű, harmatját várá ;

Innen a' lúgós zöld fala

A' napot már kizará.

Bámulta a' fejér, kelő

Félhold a' nap' biborát ,

Hozta, mint félénk kémlelő ,

A' Csillagok' táborát.

A' pompáson hanyatlóra

Nézék én búsan vadon ,

Midön réám sohajtóra

Talalt ő e' gyeppadon.

Boldog titkunknak fedele

Lett az árnyék' fátyóla ,

Melyet vont két fa' levele ,

A' mely' őszvehajola. —

A' szem az orcza' rózsáin
Keresi a' sziveket,
'S a' szív, szerelmes óráin,
Vakítja a' szemeket.

Az Amor' piros ívei,
A' Csók' édes tüzében,
A' szerelmesnek, szemei,
Egy szép lányka' ólében.

XXV.

A' CSÓK.

Fáj ajakod' édes nyoma
Benn, a' szívem' fenekén,
Fáj! kínoz drága balzsoma;
De ily kint szeretek én.

Ne gondold, szív! hogy mostani
Gyógyulásod sebet úz:
Mert csókot csókkal oltani,
Ujjabb és égetőbb tűz.

Együtt terem a' világon
Minden hasznon , boldogságon
Kár , jútalom , veszteség ,
Kincs , büntetés , nyereség.

XXVI.

BÜNTETÉS.

Megbántám ötet. Egy finom
Nyilat hozz , Amor , számomra,
Hogy legyen érdemlett kinom
Példás jó tanúságomra.

De , hogy Tölle is jöhessen
Csapásom , szemé' tüzébe'
Luiznak , hevitsd élesen ,
'S ugy verd szivem' közepébe.

Akkor , ha méjjen sebezve
Jajgatok nagy gyötrelmimben
Néked , 's néki esedezve ,
Oltsátokel könnyeimben !

XXVII.

A' BETEG.

Az én emlékezetemre
Ti jók! kik szeretétek,
Ezt írjátok sirkövemre,
Mikor el könnyezétek;

"Ez, nagyra soha nem vágya:
"Legelső szerelmében
"Tövistelen rózsaaágya
"Vala Luiz' ölében;

"Itt! nyílt szerelemre kora:
"A' szép nap nevekedik,
"A' mint süllyed hanyatlóra;
"A virág kissebbedik:

"Halad a' nap a' rózsáról;
"A' szerelem az orczáról;
"Az élet, és a' hiv remény,
"E' végső piros tünemény,
"Elhúnyik, mint egy lilium!
"De nyílik az Eliziom".

MÁSODIK KÖNYV.

ELŐSZÓ.

Es giebt kein Land auf Erden ,
Wo nicht die Liebe die Liebhaber
zu Dichtern gemacht hätte.

Philosophie der Natur.

AZ UTOLSÓ ESTVE.

Végső estvének megjelené.
Mi halgatva könnyezünk —
Végbúcsút vennük kellene,
.S mi még csak ölelkezünk.

Érted hév öleletimet;
Oh! szívem' kikönnyezem —
Kezem közli érzésimet,
Nyelvem, búcsúm, csak kezem.

Engedj, bocsánatot vennem.
Könnyem sok — szavam kevés.
A' mi vér, értted vér bennem,
E' csók — végbúcsúvevés!

II.

ELVÁLÁS, A' VÁRATLAN PARANCSO-
LATRA.

Hallám záró zördülését
Örömem' ajtajának ;
Hallám szava' dördülését
Szerelmem' tilalmának.

"Költöz"! oh! ezt kiáltotta
A' rettenetes óra,
Hogy a' Törvény kimondotta
Végzését rám siróra.

Hát édes kostolásomban
Ily méreg a' szerelem ?
Hát első boldogságomban
Ilyen nyilait nyelem ? —

Látd, keleten pirul az ég,
Mennem kell, Lányka, mennem!
A' szerelem 's kötelesség
Ah! kettős bajt viv bennem!

A' Parancsolat ránk dörög ,
Ránk — siró szeretőkre —
Ha ! Kocsim a' köven zörög ,
Isten veled—őrőkre!

III.

ESTVÉLI INDULÁS.

A' Múlandóság' partjára
Hajlott már hanyatlására
Az örökre elveszendő ,
Felejthetetlen esztendő.

Már a' nap nem vólt az egen ;
Fútt szembe a' szél hidegen ;
A' sas is , lassú reptébe'
Szárnyala haza fészkébe :

Keserves hangú trombita
Postai útra szollíta.
Indulék , sirva titkosan
Köves , lámpásos Városan.

IV.

HALADÁS.

Oh! keserves, elhaladni,
Elválni azon helytől,
Melyhez hozzá édesedtünk.

Ah! fájdalmas, elszakadni
Azon dobogó mejtől,
Melyen legelőbb epedtünk!

Megyek: jö a' folyam velem,
Mohos, tornyos városan;
Forró még kebelem' heve:

Megyek: jö a' bús szerelem;
Hull könnyem záporosan —
Nem jó Leánykám, csak neve.

VISZSZANÉZÉS.

Látszik a' mérészség' Vára ,
Melynek görbülnek vállára '
Agg homloki a' köszálnak ,
Remitők magass élei ;
Az ég' vándor fellegei
Kerülve azokra szálnak.

Ama lassu , sárga , sáros
Láhn' partján , tornyozó Város ,
Elvált szerelmem' hazája ;
Ott! a' régiség' kövében
Fekvő nagy templom' tővében ,
Ott maradt szívem' Lánykája !

Ott , mint Hazámban , nincsenek
Szőlös hegyek , nem függenek
Gerezdek minden oldalon ,
Csak Luiza' ablakában ,
'S Sánta orvos tornáztában
Függ szőlös Erdély a' falon -

Többé nem kőfalra dőlő
Lesz ez Amort rejtő szülő;
Szivemből húz új élelmet,
Szivem' ablakát, szememet
Rénóvi, 's iszsza könnyemet,
'S Terem keserü szerelmet.

Látom, szemem' fellegein,
Két sorú, forró gyöngyein
Túl, szép arany Világomat,
Midön virágában nőne,
Eltemetéd, Sors' özöne,
Ártatlan boldogságomat!

VI.

EGY KÖSZIKLÁN.

Tellyes két szemem könnyekkel ;
Tellyes szívem keservekkel.

Az én énekem , siralom ;
Az én szerelmem , fájdalom.

Hogy a' végső csók , ölelet
Volt köztünk forró felelet :

Azolta van itt ! egy lángiv ,
Azolta beteg ez a' sziv !

Oh ! az elélt örömeknek ,
Az elkostolt szerelmeknek

Látom , Lányka , termeteden ,
Szemeidben , kebeleden

Látom szép kertjét meszsziről
Kék távulság' széleiről.

VII.

HAJOKÁZÁS.

Piroslott már Auróra
Égre, vizre, orcámra,
Mikor felülék hajóra,
Viszszanézve Lánykámra.

Jöttem. Játékos napjai
Másoknak, míg haladtam,
Folytak, mint a' zaj' habjai,
Melyek úsztak alattam.

A' Sors' viz' szél' ellenére
Mentek sohajtásaim
Viszsa hozzá, és földjére,
Úzvén őket lángjaim.

Titkos könnyeim nevelék
Árját a' nagy Dunának;
Sohajtásaim emelék
Reptét hajom' szárnyának.

Bennem láng Duna folyt ; Német
Földön fakad forrása :
Hagyd ! innom , Halál , Léthémet !
Ez , annak eloltása.

VIII.

AZ ESTVE.

Nap , arannyal nem porozza
Most a' tulipántat , 's eget ;
Csikos felleg fátyolozza
A' holdat , és a' beteget
Hánykodó szerelmében ,
E' gyep' könnyes fűvében.

Eltűne a' nap arczomrol ,
Csak a' hold maradt helyébe ;
Nem húll tűz pillantatomrol ;
Csak könny , mejemnek völgyébe ,
Reményem' szép nappala
Hajnalában meghala !

IX.

A' CSILLAGOS ÉG ALATT, A' DUNA'
PARTJÁN.

Látám ma az ég' Királyát,
Mikor arany koronáját
Ragyógtatá le a' földre,
Kék bársonyt borita, zöldre.
A' mit értek homályosan,
Ha feltekintek magosan:
Azt most, e' csillagos estve,
Mutatja le irva, festve,
Ezüst betük' sűrűjében,
'S az ég fejérlő óvében.
Ha éj nem fedné egünket,
Úgy nem látnám Istenünket
Ennyi ezer mozgó szemmel,
Mely szemet, és lelket emel.
Ha pedig nap nem lenne, nem
Láttam volna, mi a' szép szem:
Oh! e' nap enyészhetetlen!
Ez éget engem' szünetlen.
Bár fedezne a' föld' moha,
Hogy ne látam volna soha!

X.

A' VIZTÜKÖR.

E' Vitztükör' ablakain
Belől sok rózsá pirul ;
A' forrás' sík folyamjain
Gyöngyös , sűrű zápor hull :

Szeliden néz ezzel az ég
Szembe , kék pompájában ;
Tükrébe lát , 's tüzesen ég
A' Nap , déli lángjában.

Egy rózsának , árnyékával
Száll egy bús füz , elébe ,
Ezt súgja lány fúvalmával ,
Rá hajolva , fülébe :

"Lábaim alatt lesz sírod ,
"Te kevély ! tavaszodon ,
"Bár pompádat alig bírod
"Most Vénusi nyakodon. —

Jaj! éppen így folydogala
Szivem' gyönyörűsége.
Hozzam is ily irigy vala
A' Sors' kegyetlensége!

XI.

BÚCSU.

Tavaszt, napot, szabadságot
Ha veszt, remél; nyer, ha vár
Harmatot, szellőt, virágot
Virág, madarat madár.

Én csak gyógyulásom' várom:
Annak, kit el vesztettem,
Annak képét is elzárom,
Jaj! de nem felejthetem!

Búcsú néked, és bocsánat,
Ki betegitsz engemet:
De neveddel a' búbánat
Engem' egy sirban temet:

D *

Egy sirban , temet neveddel ,
Ha szíved más szívé lett :
Sors ! töllem csak ezt ne veddel ,
Akkor , meghalnom , élet ! —

A' Nap elébb kialunni
Fog a' tengerben maga ,
Mint képzetemben elhunni
Szemed' kettős csillága :

Elébb megfordul életünk ,
Éjjelünk , és nappalunk ,
Hogy koporsonknál születünk ,
És bölcsönknél meghalunk !

XII.

TAVASZ.

Meleg szellők' fúvalmain
Jö a' kedves Kikelet,
Útat nyit arany ajtain
Néki a' piros kelet.

A' Természet' bölcsőjében
Ébrednek gyermekei ;
Vénus' rózsás kebelében
Játoznak szerelmei.

Telik , fakad szív , képzelet
Amor' Poétájában ,
Mint az élet , és kikelet ,
Teremtő munkájában ,

A' Sas az ég' kék hajléka
Alatt fel és alá száll ,
'S a' vizen futó árnyéka
Alatt a' rétze bujkál ;

A' zöld parton, mint örálló,
Sétál a' magas gólya;
Ama lármáson rengő tó
Figyelmem' darabolja.

A' kukuk' szavát számlálom
Ama sűrű ligetben;
Itt Filomélát csudálom
Az elegyes zengzetben;

Putypuruttyal cseng a' búza,
És a' rét' czifra tája;
Ugrál a' tarka pupúza,
Billedez bóbitája.

Földön egen, föld ég között
Minden élő' erőbe
Élet' szerelem költözött,
Uj tűzbe, uj erőbe.

Egyetlenegy teremtés van
Egész föld kerekiségén,
Kinek élte tavasztalan:
Én, szívem' vesztegésén!

XIII.

BETEG SZIV.

Mint a' tágos tenger felett
Egy fecske: fáradt, gyenge lett
Meszsze repdeső képzetem,
Hogy sirat téged^s érzetem.

Oh! elébb kimeritheti,
Oh! elébb béteritheti
Egy galamb a' Duna^s vizét,
Egy pacsirta a' nap' tüzét,

Mint én, könnyeit szememnek
Mint én lángjait szívemnek
Ki tudnám sirni, könnyezni!
El tudnám zárni, fedezni!

XIV.

A' BÁNATOS SZERETŐ.

Nem látom én szemeidet,
És nappalom naptalan;
Nem látom én kellemidet,
'S Éjjelem csillagtalan;

Nem hallom én énekidet,
'S Esztendőm tavasztalan;
Nem kostolom szerelmidet,
'S Életem boldogtalan!

A' Láhntól a' Küköllőig,
Nyugvó naptól a' kelőig,
Minden liget bús dalommal,
Minden fa sohajtásommal,

Minden folyam siralmimmal,
Völgy, fü, virág jajjaimmal,
Tellyes, hangos, harmatos,
Nehéz, és fúvallatos!

XV.

ÉRÁTÓ.

E' szép estvét ezüstező
Csillagok' millióji,
Mind Luizámat könnyező
Énekem' halgatóji. —

Oh! e' rémitő kőfokon,
Ezen hideg gyephalmokon
Csupán magamat látom: —
De imé! jö Erátóm. —

"Hát sírás e' ez, vagy ének,
"Ez a' nyögés' zavarja,
"A' mi szived' érzésének
"Ömledésit zavarja"? —

Fájdalom: tanúk könnyeim;

Tanúk könnyes énekeim:

Sírás: — látod, 's hallod is,

Édes okát tudod is.

XVI.

RAB MADÁR.

Te kis madár! mért nézsz, mit szolsz
Hozzám, 's a' madarakhoz?
Ugyé, szabadságért unszolsz,
Bocsássalak azokhoz?

Nem én soha, szép ártatlan!
Csak szenvedj te is velem:
Látod te kis nyughatatlan,
Mily rabság a' szerelem?

Keserü — szegény páratlan —
Fü és mag eledeled?
Ne légy vigasztalhatatlan
Látd, én is sirok veled!

Élt Pirusz, és Tizsbé szüz,
Régen, régen, egy hiv pár,
Szeretők' sorsa könnyes tűz,
Szívek közt volt egy nagy Var.

Mint ők, és te, én ugy élek,
Lánykám' távollétében,
Két országban egy szív lélek,
De elzárt szerelmében.

Szép szabadságot veszítettünk,
Vége a' boldog kórnak!
Mind ketten rabokká lettünk,
Te nekem, én Amornak.

XVII.

AMOR.

Mint egy Veszta' Templomában,
Ha szunnyadik az őrző szűz:
Ugy ég, vak eszem' hamvában,
Kebelemben a' titkos tűz.

A' kitől melegítettem
Most egy nap' távulságnyira,
A' miatt olvad érzetem.
Könnyes lángú dalaira!

Nyilját a' hév Afrikában
Az ifju vadász mérgezi
Amárilis' virágjában,
És a' szarvast úgy vérezi :

Ez az álnok vadász, Amor —
Szivem, egy hegy' forró fokja —
Rám szarvasra nyilakat szór ;
A' virág, Luiza' csókja.

XVIII.

A' SZEMÉRMES SZERETŐ

Titkos pirulás' fátyola
Hevitette orczámat,
Mikor Amor parancsola
Énekelnem Lánykámát.

Sokáig vala lappangó
Szerelmem, zárt titkában,
Oly formán, mint a' pillangó
Őszveszött sátorában.

Most, mint Hazám' folyamjai,
Kiömlenek szívemnek,
'S szemeimnek forrásai
Külföldjére szépemnek.

Fájdalmat, könnyet tiltani,
Nincs erő, nincs hatalom.
Beteg szívet orvoslani
Hull a' sűrű siralom! —

Elvesztvén a' nap' járását
Az ismérten egen.
Uj meg uj világ' nyilását
Bámulám én idegen.

Áltfuték sok Országokat
Vándor madár' repteken,
Sok napot, várost, tornyokat
Láték zöld vidékeken.

Egy kis Város' jó emberit
Ismerém nyomosabban;
De sok szépet, sok emberit
Láték, kostólék abban! —

**Te e' szép kertet kerülő ,
Szigetelő folyamát ,
Vidd, éltém' képe , Küküllő !
Lassu viz , sirásomat.**

**Boldog volnék , ha , mint ezek —
E' könnyim' ezerei ,
Melyeket beléd könnyezek ,
'S mint vizeid' cseppei ;**

**Soha vissza nem térnének
Elmém' kínos képzeti ;
Ha örökre elvesznének
Szivem' beteg érzeti !**

**Nem látom jól , a' mit irok ,
Sűrű könnyeim között ;
Betümnél több könnyet sírok ;
Minden rend , szó kettőzött.**

XIX.

NYÁRI ESTVE.

Nevetlen képzet, tisztelet
Nézni, csillagos emelet!
Oh! szép estve' szent pompája
Halandók' titka, csudája!

A' Csillagok' sokasága,
A' tarka ég' sok virága:
A' sok egyes közt van bokros,
Mint a' virágok közt csokros.

Nem voltak a' mái nyári
Napnak annyi szem sугári,
A' hány Világ imádva áll,
Bölcs Teremtő, lábaidnál.

Fárad, süllyed gondolatom,
Rémülve magyarázgatom,
Azt, a' ki minden napokon,
A' ki minden Neutonokon

Túl, túl, közel csak magához
Él, néz, ül, teremt, kormányoz.
Oh! mely szent, titkos hatalom
Aláz le rád, zöld gyephalom!

E' reszkető térdeletem
Félelmes, méjj tiszteletem.
Áldom is e' csendességet,
Hol nap nem, csak egy Lány éget.

Mint a' harmat a' virágban
Estve, a' szomoruságban
Van egy csepp gyönyörűségem,
Hogy tudom hozzá hivségem'. —

Én ma egész nap könnyeztem;
Nehéz fájdalmat éreztem.
Most kitörlöm szemeimet —
Gyógyítsd, Remény, sebeimet!

Egy olyan virág a' remény,
A' mely, bár kertje érczkemény,
'S bár forró könny öntözi is:
Zöldellik, 's virágzik ugy is.

XX.

HAJNAL.

Köszöntelek, köszöntelek
Hajnal! ajtod' nyilásában,
'S ti könnyemtől nedves szelek!
Bús szerelmem hajnalában.

Oh! ti boldogul szerettek
Kedveltjei Auróranak,
Ti széptől széphez siettek
Kedveltjei a' Rózsának.

Ti pirosuló ajakira,
Kebeléből az anyának,
Repültek mézcsókjaira
Ébredező leányának.

XXI.

MEGSÉRTÖDÉS.

Szivemnek tiszta lángjában
Édes énekben epedtem :
Keserűn elkeseredtem
Most a' rágalom' vádjában.

Fáj! mikor becsületünket
A' rágalmas nyelv mérgezi,
Ártalmas kéz tövissezi,
Keseríti életünket.

Az ócsárlók' szava, egy sir,
Az ártatlanság' virága,
És a' polgár' boldogsága
Kihal, mérgében, a' zöld hír.

Béássá, béiszapolja
A' tó a' virágos rétet:
A' termékeny dicséretet,
'S Reményt, az, így marczangolja.

A' gyáva köznép' fülében,
Ok, 's igasság a' vád, 's gyanú.
Az irigység, bíró 's tanú
Az érdem' becsmérlésében.

Aranyszájú pohár, nyelve
A' kétszinnek, az álnoknak,
Kárára a' jámboroknak,
Rózsaszin' méreggel telve.

XXII.

FELÉBREDÉS.

A' Titkos lángot viselő
Magánosan Énekelő,
Vadász, a' vad sűrűben;
'S Álomra dül a' fűben:

Alszik; de mejjén jobb keze
Kimutatja: "Itt! sebeze
"Az, a' ki szívem' szomja,
"Mejjem' édesen nyomja". —

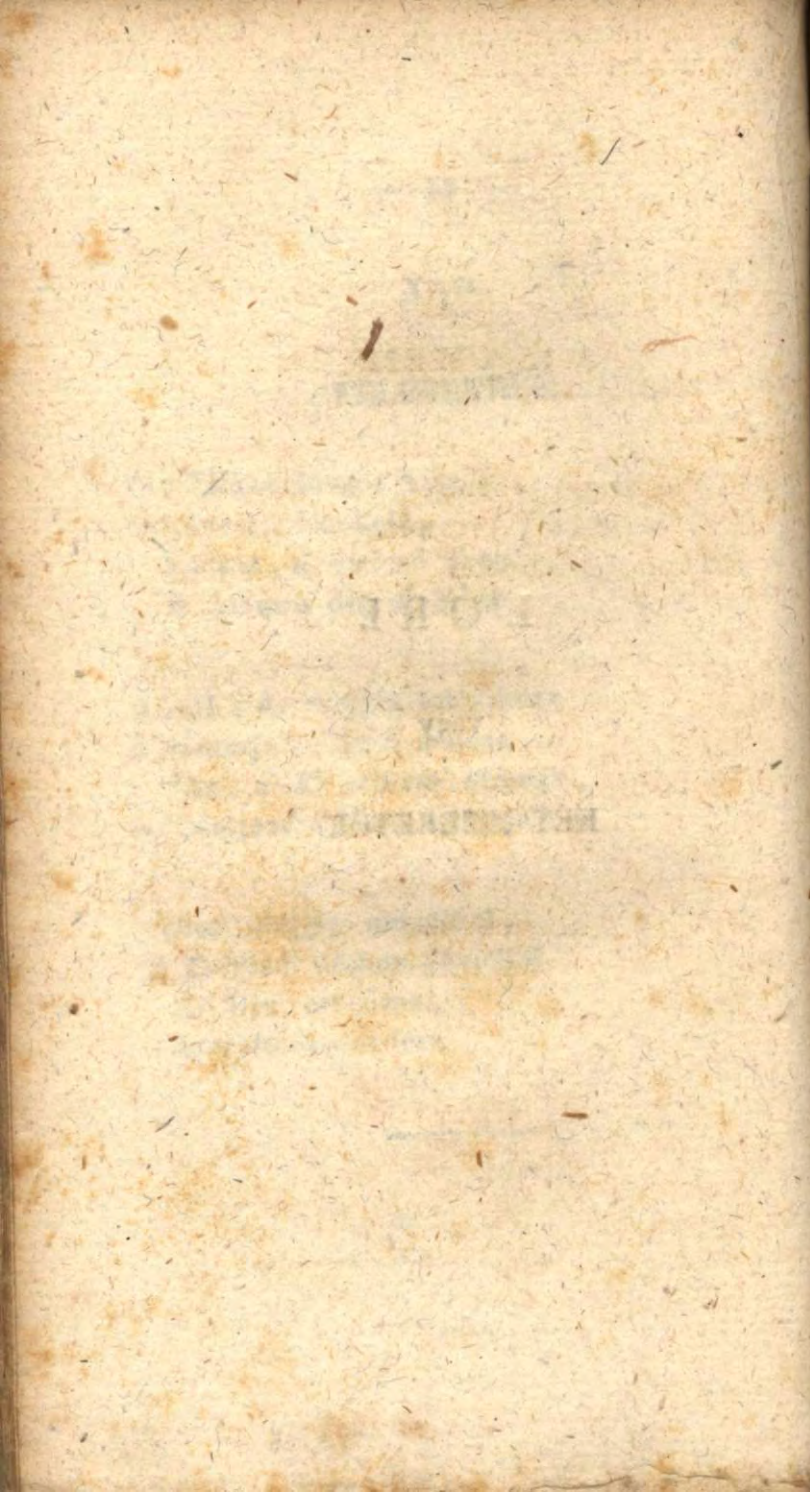
Vénus' mejjén aluszikél,
'S Czirczé' ölében ébredfel
Az ifju' tévedése,
Szerelmes epedése'.

L Ó R I.

vagy

KÉT SZERETŐK.

I.

TÁVULLÉTEL.

Távu van Lórim' kebele ,
Kebelemnek tüztől ,
Mint a' tölt hold' jövele
A' Nap' menetelétől

Az én új szerelmem' napja
Melegét hődjától kapja :
Édes , nyughatatlan tűz
Mejemben a' szelid Szűz,

Ki a' Duna , Maros körül
Virágzó nemzetségben
Minden lányoknak tükörül
Tündöklik , szelidségben.

De kétszer volt már a' hold fél ,
Hogy szivem csalodástól fél.
A' Lány , egy változó hold ;
Mindég köt , és mindég old!

II.

A' HALADÓ NAP.

Arány várrá változtatja
Erdélyt a' nap haladva:
Siratja a' rét' harmatja
Arnyékosan maradvá ;

Enyészó , tellyes pompája
Viszszanéz a' lugosan.
Ilyen volt Lóri' orczája
Könnyesen , és pirosan.

A' Nap két szivárványával
Mosolyog reménységet:
Lóri könnyes bucsujával
Igére szent hivséget.

III.

MÁJUSI REGGEL.

Akkor legszebb az esztendő,
Mikor dalol Filoméla:
Minden, a' mi él, örvendő:
A' Nap, mint egy vándor Béla,

Bujdosása' tengeréről,
Haza hozá koronáját;
A' Világ' jég tengelyéről
Elforditá lángorczáját.

Mit látok felségesebbet
A' kelő napnál az egen?
Mit érzek legédesebbet
A' kebelemben melegen?

A' szerelem' folyó tüzét:
A' Rózsa, a' kert' Florája;
De ha látom szívem' Szüzét,
Csak ő a' tavasz' rózsája.

Filoméla! Kikeletnek
Oh! te gyönyörű dallossa,
Én néki, 's a' szeretetnek
Lehetnék bár ily lantossa!

IV.

A' SZÖLÖMAG; VAGY A' KESERGŐ
SZERELMES.

"Anákréonnak te valál,
"S Nemzetséged, élet, halál,
"Süllyedő szőlőmagocska!
"Mely, mint egy kis csólnakocská,

"Vigasztaló poharomban
"Úgy úszol piros boromban.
"Hajdan az Özön'árjában,
"Mikor Noé, hajójában;

"Sirva itta az Ararát"
"Tetején úti poharát;
"Látván, hogy már minden hegyen
"A' Tenger utánna megyen;

"Mikor oly magasra hága ,
"Mint az ember' gonoszsága ,
"A' mely már eget vere ,
"A' bün' keserű tengere :

"Igy bujdosott , így evezett
"Az egész emberi nemzet :
"Partot hijába keresett ,
"Mindenütt — tengerbe esett !

"De megmaradt a' tör'sökág ,
"S lett egy uj , még roszsabb Világ. —
"Spártai anyák' kebele
"Akhilleseket nevele ,

"Igy feresztvén , gyenge kórban ,
"Öket hideg , piros bórban.
"Be! jó, hogy így nem nevele
"Vénus gyermeket ; most vele

"Legény , lány ! képzelheted — jaj !
"Még tüzesebb lenne a' baj. —
"A' Vizek' folyó egében
"Vénus anyjának keblében ,

"Mint te , kicsiny mag' képzelem ,
"Igy úszott a' kis szerelem ,
"(: Bár ne is született volna !
"Ennyi fortélyt nem kohólna :)

"S Mint' benned a' szőlőbokór ,
"S Abban az öröm , ének , bór.
"Haj! boldog gyermekségemben
"Igy aludt Amor keblemben :

"Most többek bennem nyilai ,
"Többek hamis kis fijai ,
"Mint a' szőlök' gerezdjei ,
"Mint a' gerezdek' szemei ,

Mint a' szemek' magvacskái ,
"Mint a' magvacskák' csirái.
"Nyughatatlan szerelmem főr ,
"Mint a' vad ifju , dühös bór !

"Ah! kettősen éget forral
"Szerelmem hevülve borral.
"Szivem szerelmével nem bír ,
"Nyelvem dalol ; de szemem — sír !

"Kínban vagyok: a' szépség' 's bór'
"Istenségi együtt, Amor
"Közből, titkos nyoszójában,
"Hálnak, szívem' szobájában"!

V.

A' SZERELMES IFJU, NAPPELJÖVETE-
LEKOR.

Égek én hegyvel kerített Hazámban.
Nézd! miénk a' nap, tele velle Erdély.
Igy telé keblem' szemem' egy leányka'
Szép szeme' lángja.

Mindenütt, hól nap melegít: gyümölcs nő ;
'S hol gyümölcs kékül, pirul, azt leszedni
Ember él, élnek gyönyörű leánykák,
'S Karcsu legénykék.

Tűz a' nap, tűz ott szeme a' leánynak.
Mindenik csillag tele van lakossal ;
Él azokban Bölcs, Filoméla, Költő,
'S csillagi rózsa.

Ifju, Lány gyúlad, ha ragadja szánka
Sík havan, zörgő paripák' nyomában,
Gyúl a' hól citrom', 's az arany narancsok'
Berkei rejtik.

Szolljatok! kiknek koronátok a' nap,
Éget, és olvaszt örökös delével,
Nem lel árnyékot soha a' vadászok'
'S Útasok' álma:

Szolljatok! kiknél sanyarú, örök Tél
Szunnyadoz jégvárba', holott az éj, 's nap
Mindenik fél év, 's az egész nap, egy év'
Fénnye, homálya:

Szolljatok! boldog lakosok, kik együtt
Osztva látjátok tavasz' ős' virágít,
És gyümölcsit, 's majd hideget meleggel
Rendre cseréltek:

Nincsen é olyan meleg a' mejében
Mindeniknek, mely noha fagy keríti,
Benne ég; 's forrobb heve, lév' egének'
Láng özönénél?

Érez a' sziv , és szeret a' Világon
Mindenütt , hol vér forog , ér verődik :
Uj' gyümölcsöt hoz szerelem virága
A' Szeretőknek.

VI.

VIRÁG. LÉÁNY. SZERELEM.

Virágos körtvély fámon
Fejérek minden ágok.
Melyik több cseresznyefámon ,
A' Méhek , vagy virágok ?

Hát melyik több szerelmünkben ,
Az édes , vagy fulánkos ?
Éles tőt szúr a' mejünkbe
Sokszor a' bársony vánkos !

Méhek , virágok nincsenek
Annyin , ezer fánn , a' hány
Tavas , 's szerelmek fejlenek ,
Ha mosolyog egy szép lány.

Milyen sok virágot levér
A' fáról egy erős szél!
Sziv! be sok édes csapás ér,
Mihelyt szerelmes levél!

Sok lány' változandosága,
Reggelén szerelmének,
Reményünk' mézes virága,
Keblet nyit minden méhnek!

VII.

KÉT SZERETŐ AZ ABLAKNÁL: A' KÜ-
KÜLLŐ' KIÖNTÉSEKOR, MÁRTHA
NAPJÁN. 29. JUL. 1825.

A' Küküllő, tenger leve.
Mindennek más, helye, neve.
A' Pásztorok, most halászok;
Az ekések, csolnakászók;

A' Malmok, hajók, szigetek ;
Tengerek, tók, a' ligetek ;
Sárga iszap, sűrű fővény,
A' Mosolygó, zsenge remény.

Hól filemilék lakának,
Oda' vad rétzék szálának.
Veres Kastélyok' urai
Önnön Vároknak foglyai,

A' Világtól külön zárta
Őket a' záporos Mártha.
Im! a' hegyeken magossan
Állva, nézik csoportosan,

Siránkoznak az emberek,
Hogy nincs füvek, nincs kenyerek!
De nézd! Bakhus magasságból
Kevélyen néz bátorságból!

Ö, ha Neptún fenyegeti,
Megvetőleg — csak neveti. —
Tók levének réteim is :
Mindenek' kára, enyim is :

De káromrol nincs mit tennem!
Viz foly körüllem, tűz bennem.
Sir Czéres, de nem Érátóm,
Mig Lórimat velem látom.

VIII.

AMOR.

Ámor' háloja, fáklyája,
Mellyel ő, szívünk' királya,
Egy szép lányka' ölelete,
Egy szép lányka' tekintete.

A' hálóval Ámor' keze
Lángtekervénybe öveze;
A' fáklyával engem', 's a' kit
Tetszik, vezet, éget, vakít.

Kész vagyok, Amor, engedni,
Kész, ha akarod, szenvedni,
Hatalmad' parancsolatja,
Szivem' kedves akaratja.

Légyen lángzászlód vezérem.
Ne verj! veszszödet ismérem.
Nincs sziv, melyet ez meg nem győz,
Ez rózsás tövissel veszszóz.

IX.

A' KÉT SZERETŐK' MEGMARADÁSA ,
11. Aug.

Rengeteg, zúgó, fekete
Felleg hegyek' zápora
Lassu rendben közelgete,
Mint egy nagy had' tábora.

Sirt szomorú hangzatokon,
'S Könyörgött sok harangokon
Kétség, remény, félelem,
Jámbor, vak hiedelem.

Látánk meleg villámokat
Lángnyilakkal ütközni;
Hallánk rendülő hangokat
Csattogva dörömbözni!
F*

A' Nagy Természet' szózatja ,
Mint pap' 's bölcs' magyarázatja ,
Melyet hall , 's nem ért a' hit ,
Igazábban szolla itt. —

Az uj hold éppen szállala
Lankadó hanyatlásra ;
A' Küküllő készül vala
Szokatlan áradásra :

Mi , a' szép szemü lánykával ,
Egy kocsiban , az attyával ,
Elrémülve megállánk ,
'S a' zöld partra kiszállánk.

Jancsi kocsisunk azomba
Csattint ; úsz a' négy sárkány ;
János legény a' folyamba'
Hold' , halálszin halovány ;

Mert ő , 's az ár , a' kocsiban
Az örvények' habjaiban
Süllyedezve úszkálnak
Torkában a' halálnak.

A' tulsó parthoz kapkodnak
A' Horkolók mérészen,
De onnan vissza csapódnak;
A' Legény félholt lészen,

Hogy a' kocsi elszakada,
És ő, benne ugy marada,
A' zúgó csavargóban,
Mint egy merült hajóban.

A' vén kocsis megeresztve
Gyeplőjét, hozzánk kijött,
Kalapját — esztét nem vesztve,
Kalapjáért tünődött.

Hát szegény János? Kétségben
A' habok közt, setétségben
Százszor meghal, 's ismét él,
Küküllöt és halált nyél.

Nagyobb nagyobb meszszeségből —
Borzadás volt érezni,
'S hallani a' setétségből —
Irtózom emlékezni!

A' már haldakló és szorult
Mejből nyögni a' nyomorult
Kérelmet segítségért
Életért, vagy már végért. —

"Harcsagyomor leszen vala,
"Ha szégyen, se tagadom
"Mint a' vén Jónás' ézethala,
"Szinte — szinte, fogadóm,

Monda a' kocsis tréfáson,
"Tanulni kell a' csapáson.
"Édes tereh, baj élni.
"Jó az embernek félni.

"Kisaszszony! El nem felejtí
"E' gyász Kisaszszonyhavát,
"S Még inkább szívében rejti
"Annak kérelmes szavát,

"A ki magát, nem féltette
"Ugy, mint azt, kit megmenthete
"Halálos veszéjében,
"Szép, meleg hűségében.

"Kis hal nagy hálnak, egy falat,
"De kicsinnyel halásznak
"Nagyobb és erősebb halat
"Fortélyi a' halásznak ;

"Hátha a' hamis szerelem —
"A' Tréfaért engedelem !
"Majd, szívet fog, törével,
"A' Kisaszszony' szemével" ?

Túl valánk e' szörnyetegen,
"S a' Lányka még könnyezett :
Igy harmatasúl az egen
A' pirosló prómezet :

Mint a' fogott madárkának,
A' szép, könnyes léánykának
Sűrűn vert forró meje,
Szakadozott ereje.

"Oh ! rettenetes éjszaka !
— Sirva mond — "útunk' célja
"Egy töllünk futó Ithaka,
"A' Gróf' bástyás Kastélya".

De éppen ezen kétségben
Távul, esős setétségben
Kocsi, fáklya' csillaggal
Jött elénkbe, lovaggal.

Hogy a' halál' tornáztában
Láttuk éltünket, magunk
Uj élet' kostolásában
Haza felé ballagunk

Még így is' minden kis árok,
A' réten minden mocsárok
Az ijedett Lánykának
Méjj Küküllök valának.

Igy érkeztén az Udvarba,
Hól a' véletlen eset:
Miatt minden jött zayarba,
Vacsoránk be jol esett!

Mert János is a' Küküllőt
Mejéből, valamint az őt'
Szárakra kivetette,
Édes lett új életc.

X.

A' KÉT MÁTKÁS.

Zúdúlnak a' Dél' szelei,
A' zöld búza' órvényei
Kavarognak habosan
Hegyre folynak hajlósan

Párja alatt', párja felett
Meggyőzi az ölyv a' szelet
A' levegőt hasítva,
'S Magát el-el visitva;

Utánna károg két holló;
Bokrot rág sok kecskeolló;
Kék, magas meszszeségben
Felleng egy sas az égben.—

Piruló, de édes választ
Adván mátkám, most itt választ
Virágot körültem;
Fórrás csörög mellettem.

Sorsomnak inkább örülök
E' zöld köven, mellyen ülök,
Mint egy Király, fényében,
Bársony' arany' székében!

XI.

AZ ÚTAS.

Édes nyughatatlanságba'
Ég az ifjuban a' sziv,
Kit Himen a' házasságba
Közelebb - közelebb hiv.

Gyönyörű, jó léánykámhoz,
Nem nyughatván lángomban,
Menék paripán, Mátkámhoz
Hosszszu, 's rövid utamban.

A' Havas megett a' téli
Nap már alá szállala,
Szemem a' falut mérkéli,
Hól harangszó kong vala.

Éppen Piroska napja volt
Boldog aszszony — havában;
Imitt amott tűz világolt,
Csattago' tél' havában.

Nem volt más, egy fakorcsonya
Bészállni a' Helységben,
Csikorgott a' dér' ostroma
Üvegpengésü jégben. —

Rosz a' Magyar' fogadója,
De jó szive, jó bora,
Ha érkezik utazója,
Kész a' szállás, vacsora;

Nyelve, keze, kamarája,
Pinczéje nincs bészárva,
Beszédes a' ház' gazdája
Büszkén alá 's fel járva —

Rákoppantok egy kapura,
Ha bébocsátának:
Fogadós, vagy maga ura,
— Kérdem — Gazda! magának ?

"Adjon Isten békességet
"E' becsületes háznak?
"Ha befogad két vendéget,
"Kik kapujában fáznak.

Lármámra, zörgetésemre
Szoll a' gazda csendesen:
"Ki kéredzik bé telkemre?
"Jöjjön békességesen,

"Magyar nemes ember vagyok
"Én is, hálá Istennek,
"Szabad bėjövetelt hagyok
"A' jámbor idegennek". —

Gyorsan leugró lépéssel
Pattanék le lovamrol,
A' harsány hang nyers csörgéssel
Csattana le kardomrol.

A' jó ember befogada,
Jól is meg emberele,
Meleg bortol pirosada
Orczánk' zuzmarás tele.

XII.

EGY VÖLEGÉNY' PANASZSZA.

Még csak hét nap, és hét éjjel
Zár engem' szép mátkámtól el,
Oh! de ez a' hét éjj, 's nappal
Ágyuzhatatlan ércz közfal.

A' gyűrű, és arany láncz közt
Mennyit mérem az időközt!
Minden perczeit számlálom.
Bár nyomna hét nap mind, álom.

Lennének erem' bimbóji
Szerelmemnek bészáróji,
Hogy, csak ölen a' lánykának,
Elébb ki ne nyilhatnának.

Vagy, mint a' holdban, bennem is
A' történne, hogy szívem is
Elapadhatna egészen,
Akkor lenne telve készen.

Vagy nekem , addig alvónak ,
Lenne , mint a' pillangónak ,
Az élet , halálom telem ,
Költne fel Ö , 's a' szerelem ,

Hajnalán az uj világnak
Édes , boldog házasságnak.
Vagy , mint a' féniksz lángjában ,
Elégne szívem magában ,

'S Az Ö , hév meje' bölcsője
Lenne ujjá teremtője.
Vagy Amor' piros tegezze
Mejemet úgy megsebezze ,

Olyan betegségbe essem ,
Hogy kinom' ne érezhessem.
Áldott , édes jótétemény
A' sziv' fenekén a' remény!

De nékem , mig lefóly hetem ,
Remény nélkül nyög életem.
A' gyönyörúség , mint Hébe ,
Ugy mosolyog , 's hív ölébe ;

De, mint Atalánta, úgy fut,
Az arannyas, és köves út
Oh! nem visz' boldogságomra,
Nem töllem futó czéломra!

XIII.

A' HÁZASSÁGOT ESKÜVŐ IFJU.

Élte' piros estvéjében
A' Pap kezét emelit,
Ki hatvan esztendejében
A' sír felé közelit.

Mint egy magas kösziklának
Tisztán ömlő forrása:
Buzgón reszkető szavának
Fakadt hoszszas áldása.

Mint a' setét fellegekbe
Nyúlt égés' piros langja,
Melynek hev lehelletekbe
Verődik siket hangja:

Olyan volt a' gerjedelem
Feszülő érzésimen
Az órában, hogy őt' velem
Öszveköttötte Himen!

XIV.

AZ ÚJ HÁZOS.

Magass, lelke'm' szárnyálása ;
Hangos, öröm' kiáltása ;
Mint a' kék ég, útja tágos ;
Mint a' tavasz, oly virágos.

Jertek! oh! liget' 'Safóji,
Filemilék, halgatóji
Légyetek uj énekemnek
Kikeletén örömemnek.

A' kit egy Széphöz kapcsola
Hímennek édes gyámola :
Annak virág, kívánsága,
Annak gyümölcs, boldogsága ;

A' Házasság' rózsás felén,
A' Boldogságnak reggelén,
Hálát kiált szent hevéből
Szive' tellyes öröméből!

XV.

NÖTELENSÉG.

Ha szerelmetlen félségben,
Ha hideg nótelenségben
Szunnyadoznakle napjaid,
Komórkodnak únalmaid:

Csillagos de havas úton
Útazol, bölcs Kánt, nagy Neúton!
Ámort, napját az életnek,
Életét a' Természetnek,

Sziveteken, oh! hidegek,
Mint a' napot az üvegek,
Hidegen áteresztitek,
Édes tüzét nem érzitek.

Gazdag! Mit ér hagyományod?

Tudos! Mit ér tudományod?

Ha, te dús, kincsed szivbilincs;

Ha, te bölcs, neked szived nincs!

XVI.

HÁZASSÁG.

Menj vissza az arany korig,

Az idő' forrásához;

Jöjj vissza onnan ekkorig,

Annak Océánjához:

A' keserű ott édesül

E' rágalmas életben,

A' hól két hiveség eggyesül

Állandó szeretetben.

Boldogá, és gyönyörüvé

Csak úgy, lehet életünk,

Ha egy hiv szivvel eggyüvé

Kötve együtt mehetünk.

Ne halogasd ekezdeni
Ifju, a' házosságot ;
Kár nőtelen' elveszteni
Kár ! a' szép ifjuságot.

Mint a' folyam sík köveken,
Habok a' folyamokon,
Szellők a' zöld vetéseken
Réteken, virágokon :

Ugy futnak az ifjuságnak
Napjai, esztendei,
Legénységnek, léányságnak
Kellemi, örömei.

XVII.

VÁLTOZÁS.

Hideg, szép csillag az egen
A' Léány' gyermeksége:
Ha szeretni kezd, melegen
Pirúl kék szelidsége.

Eljő hosszú várakozás
Után majd az édes nap:
A' Gyűrűs ajándékozás
Szívet köt; hitet a' pap.

Pillangóbol méhet csinál
Az ifju' házossága,
Kit édes gyümölcselel kínál
A' Szorgalom' virága.

XVIII.

TAVASZ' ELSŐ REGGELE.

Gazdaságom' hivatalom'
Folydogalása mellett,
Életem, örömem, dalom
Fóly, a' mint nekem kellett.

Írva látok ujjat, és ót,
Nagyot, bölcsét, szépet, és jót
Felettem csillagokkal,
Mellettem virágokkal.

A' Nap, és Tavasz érkeze
Hozzánk éppen ma reggel,
Az, 's ez egyé ölelkeze
Egy szerelmes meleggel.

A' vad galamb megszollata,
Hogy érkeznek, jel e' vala,
A' kék ég volt szárnyain,
Piros hajnal lábain.

A' Természet' diadalma

Ez, a' halálon, telen:

Egy szép uj pár' lakadalma

Ván amaz erdön jelen:

A' Tavasz, félénk galamb még;

A' Nap, mérséklett tűzben ég,

Még oly estvéjek nem volt,

A' mely hamar lámpást olt. —

Oh! az Ég' áldott irgalma,

Földi életünk' után,

Ha az emberek' rágalma,

'S Bokros panaszsza után,

Hallunk egy vidám madarat!

Boldog! ki örömet arat

Élete' virágáról,

Édes ifjuságáról.

XIX.

MEGELÉGEDÉS.

Míg más emberek városan
Estve kapuban ülnek,
Jámbort sértve rágalmosan,
Ad egyik fül más fülnek:

Addig a' falu' jámbora
Filemilére fülel,
Ha az éj csillagot szóra,
'S egy-egy hosszsan repüel,

Mig a' városnak gazdaga
Annyi aranyat ohajt
A' hány az égnek csillaga,
És hazug panaszt sohajt:

Én itt falún dalra gyúlok,
Szép hiv feleségemmel;
Megelégedni tanulok
Vele, és — kevesemmel!

XX.

A' FOLYÓ VIZ MELLETT.

Nézd ! e' gyors folyam' két' ága
Öszvehajol egymásba ,
Mint két sziv' hajlandósága
A' hiv párosodásba.

Nézd már , e' töllek öntözött ,
Virágok' ezerei ,
A' két part' zöld fala között ,
Szép magzatok' képei.

Nézd már , e' futva érkező
Könnyü , fejr habokat ,
Mint úzik késedelmező
Kerengő habtársokat.

Igy hagyjuk el napjainkat ,
Vagy ők elhagynak minket ;
Azok úzik holnapinkat ,
Ezek esztendeinket !

XXI.

AZ ÉLET.

Gyermekség' tüneményei ;
Ifjuság' szerelmei ;

Férfiuság' szorgalmai ;
Vénség' kopár unalmai ;

Lepik éltünk' mezejét
A' tarka virágok' helyét

Csillagzó hó fejeríti :
Az arany hajat őszíti

Az idő, még inkább a' gond.
Ifju ! magad' hátra ne vond,

Ott, hol egy ártatlan, szép lány
Nyílt életedre tavaszt hány.

Szép, 's jó lány szívet nemesít,
Életet szépít, édesít.

XXII.

SZÉPSÉG. JÓSÁG.

Nem Vénussi ; Diánáji
Kertemnek , Tulipántok !
Veszendő szépség' példáji ,
Hát már halni kívántok ?

Mennyi nárczis nyilik vala
Szomszédságban veletek ,
'S Né ! már mindenik kihala ;
Néhány nap volt , életek ! —

Nézzétek , mig eltünétek ,
Bimbó még ; és kevély már ,
A' ti piros Istennétek ;
De ő is éppen így jár.

Szépségben nincs állandóság !
Szépek ! ide nézzetek ;
Állandó szépség , a' jóság.
Szépek ! jók is legyetek.

XXIII.

MEGELEGEDÉS.

Jer! barátom, te, kivel én,
Mint mindketten nevelők,
Életünk' virágos felén,
Tanítgatván nevelők

Bölcs szülék' jó gyermekeit
Kedves nevendékeket,
Ifju' 's gyermekkor' diszeit,
Négy szép, 's jó Bethleneket.

Hadd! szívják a' baratzkfának,
A' szőlőtők, életét:
Ök termik majd a' Hazának
Örömét, tekintetét. —

Jer! veled e' kék tükörű
Forrás mellé leülök.
Halld! sorsomuak e' gyönyörű
Tájon én mint örülök.

Látod azt a' lombós bikket?
Nagy tornyos árnyékot vét —
Innen, mint egy, hetediket:
Hallj! ott egy filemilét: —

A' napot mindég e' költi,
A' nap pedig engemet.
Oh! milyen örömmel tölti
Mind a' kettő lelkemet! —

Tudod, magam választottam
Ez helyet, állapotot,
Más időre halasztottam
Azt, a' mit a' sors adott.

A' kit a' Múza elválaszt,
Búcsút mond a' Világnak,
Bátran ad tagadó választ
Hirnév, gazdagságnak.

Itt! élek én mostanában,
Kevéssel elégedve;
Szivemnek, vidámságában
Énekre lobban kedve.

Itt! a' naptól arannyozott
Pompás erdő' alljában,
'S az erdőtől árnyékozott
Kastélynak oltalmában,

Itt! e' szűk körben, oly tágos,
Örömmet legelni,
Mint méhemnek, a' virágos
Rét, repdesni, mézelní.

XXIV.

TÁRSASÁG. MAGÁNOSSÁG.

Mint egy nagy erdőből végre
A' Tekervények' után,
Melyek virágos térségre
Visznek, tévedés után:

A' Társaság' örvényéből
Léptem magánosságba;
Romlottság' magas fészkeből
Törpe ártatlanságba.

Ragyogni csak setéségben
Mér ott, sok bölcs' csillaga,
Ha elfáradt, fényességben,
A' föld' nagyja, gazdaga.

Ott, az éj' szilált fellege,
Sok hiú' természete;
Holdszivének nincs melege;
Üres hab, az élete.

Ott, egy czedrus, gyökerinek
Kevély árnyékolója,
Pedig ez, az ő létének
Titkos, hiv táplálója;

Ott egy Duna, nem néz vissza
Keskenyed forrásába —
Pedig éltét abból iszsza,
Úsz a' tenger' árjába.

Sok nagyra ment a' világban,
Ha czimert nyer, 's koronát,
Megveti büszke nagyságban
Eredetét, rokonát.

Itt! szűk honnyom egy lármátlan
Magános Éliziom :
Itt hiv társam egy ártatlan
Mezei , kék lilium :

Távúl nőtt a' városoktól ,
De közelebb Édenhez ;
Romlottlan a' pajkósoktól ,
Hozzám hiv ; jó mindenhez ;

Szive — már ez egy tiszta sziv !
Engem' szeret ; mást betsúl ;
Szerelmet egy virágból sziv ;
Keble egy naptól hevül.

Inkább roszszábbnak tartsanak ,
Mint , a' mily , dicséretnek
Után midön megláttanak ,
Nem vagyok , nem lehetek.

XXV.

INTÉS A' SZÉPEKHEZ.

'Safó lantjával altatja
Szerelmét hév szomjában,
Enyhültét hol találhatja?
Csak a' tenger' habjában.

Kalipszó fórr gyötrelmében,
Mint a' vízben a' hév vas,
Fut, fetreng égő sebében,
Mint a' nyilat nyelt szarvas.

Kárhágo' szép Királynéját
Trójai láng epeszi,
'S nem érvén szerelme czélját,
Szívét törbe ereszi.

Rhadák Polika' rózsája —
Szerelme' tilalmában
Méreg harmatozván rája,
Fejér lön, hajnalában.

Ama szépség' csudájának
Szive, háza, ágya ég,
'S a' kettős tűz, Timándrának
Mejjén, neki gyászos vég,

Antoniusz Rómájának
Lesz vala érczgyámola,
'S karjain Kléopátrának,
Az erős ellángola.

Valyon követve halljuk a'
Szép ifju' szűz szemérmét,
Kinek ama szép Záluka
Csábitotta szerelmét?

Záluka, bársony vánkosan
Csak szerelme' lángjával
Fedezve, erőszakosan
Vitt a' szerény ifjuval.

Ilyen eset, ily czél végett
Fédraé, Hippolité,
Az, ezért dühösen égett,
De ezt, az, nem hevité.

Él a' szép Lukrétziának
Nagy, nemes viselete,
Ha a' Tárkvin' gyulásának
Áldozat lett élete.

Éppen az ellenkezője
Ez eset, amazoknak:
Ócsárlója, dicsérője
Ifjaknak, leányoknak.

Oh! szép ifjak, szűz leányok!
Szűzesség az ifjuság,
Ha néktek, az ily' példányok,
Édes intés, tanúság.

Záratlan kincs minden bája
Ifjuságnak, szépségnek,
Mihelyt szemérme' rózsája
Elhull a' szűzességnek.

XXVI.

PÜNKÖST' HAVA.

Örömrre hiv az énekes,
És virágos Természet,
Ömlik az arany kerekcs
Naból az uj tenyészct.

Filemilés, szép hónapja
Időnknek, megjelené.
Az Istennek áldott napja,
A' föld' látszó istene :

Mind a' Teremtő' jósága,
Fogyhatatlan, melege ;
Nem apad világossága,
Mint annak bölcsessége.

Nézd! a' virágok' tükrcében
Azon fő Bölcsességet,
Ki láthatatlan kezében
Tart kezdetet, és véget.

Amott, mint a' galamb' szeme,
Olyan a' piros boglár;
Szederjes bársonyban, eme,
Szebb, mint te Persa Császár!

Mint a' lányok, ha ferednek:
Hallod, a' kert' szépei
Mely édesen vetélkednek,
Kinek többek diszei?

"Ne vedd, mond a' kis eleven
Viola, "ha megbántom
"Gőgödöt, ne vedd oly heven,
"Édes szép Tulipántom!

"Hijába vonitod vállad'
"Megvető mosolygással;
"Mert szebb, szebb a' Rózsa nállad,
"Bár csufolódól mással:

"Oly hajlékony karcsuságom
"Ha nekem, mint neked, nincs;
"Az én kincsem, kedves szagom.
"Jó, mint szép lenni, több kincs.

"Nincs növése, de szép, szeme

"A' törpe kökőrcsénynek:

"Vagyon szemérmes kelleme

"Sok falusi kökénynek.

"A' fejér gyöngy, fejér nyakán

"Jól áll, a' gyöngyvirágnak.

"A' nyalka szellők, ablakán

"A' Jácintnak, béhágnak.

Jó erkölcsű feleségnek

Képe ama Neilless:

Szép Hiúság! a' hivségnek

Elébe fennt tört ne vess.

Csak a' tavasz, bimbót nyitó:

Házasság! heves, nyarad:

A' ki kényes déligyítő,

Jobb, ha léánynak marad.

A' Barátság' 's emlékezet'

Virága' kék szemében,

Csókos elválás, könnyezet

Csillog, néma cserében.

"Ha nem boldog, házosságod :

"Imátság' türedelem'

"Virága, harangvirágod ;

"Viseld, mint én viselem

"A' Terhet, bár sohajtozva ;

"Melyet a' sors tevé rád !

"Mert a' rossz nyelv rágalmozva

"Mérget, nem balzsamat ad. —

Sok ászszony, hiú jegenye

Alatt, ily szomorú fűz,

Mig férjét, ki csélcsap, henye,

Heviti idegen tűz.

Sok szerencsétlen, jó léány

Édest nem kostol, nem lát.

A' Sors, egy csalárd borostyán,

Sokszor koszorúz vad fát.

Van egy virág, mely a' telet

Jókor keresztül ássa,

A' Hit ez, hogy a' kikelet'

Éltető napját lássa.

XXVII.

INTÉS AZ IFJUSÁGHOZ.

Ifju! légy munkás, eleven,
Mint a' természet' tavaszsa;
Lelked' szép, jó, nagy gyúlaszsa,
Kapj a' dicső hiren neven.

Van szivednek két Szirene:
A' Bársony ágyú Túnyaság;
Az édes mérgű Bujaság;
Vivj e' kettőnek ellene:

Amannak öle, bölcsője
Édes vétkű nyugalmodnak;
Ennek keble, szép korodnak
Rózsás halmú temetője.

Illatos réten kezdődik
Örömeik' csergetege;
Siralmaik' rengetege
Sczilla' örvényben végződik.

Utja virággal hintezett
A' Mérges gyönyörűségnek ;
De vége , egy lángméljségnek
Kínos veszéjébe vezet.

Oh ! ne véld őket Hébéknek !
Mert a' titkos , édes halál
Pohárjokban nektárba áll
A' Szireneknek , Czirczéknek !

XXVIII.

UJ GAZDASÁG.

Boldognak engem' városi
Jó barátom méltán mond.
Szeretnek falum' lakosi.
Ha gyümölcsözik a' gond ,

Gyümölcsözik a' szorgalom
Az uj páros életben
Gazdaságban foly nappalom ,
Es néha versezetben.

Hasogatok zöld ugarat,
Utánnam kék madár jár.
Reményt vét, bövséget arat,
A' ki munkálodva vár.

Két sziv öszvefoly egymásba
Estve, hiv enyhületben,
Két panasz, egy sohajtásba
A' kedvetlen esetben!

XXIX.

FALUSI ÉLET

Mit ér az arany korona?
Hordhatsz Czeilonbol gyöngyöt?
Ha kenyérré a' borona
Nem rontja a' göröngyöt?

E' nélkül sűrű gyémántja
Dús Bornéonak mit ér?
Mert, a' ki a' földet szántja,
Kenyeret csak attol kér.

Kivánatos állapotja
A' Mezei gazdának;
Ki lépdelve hasogatja
Barázdáit magvának;

Földje bővön vissza adja
Elhíntezett reményét;
Kivánsága nem haladja
Értékét, keresményét.

Tánczolja ugrál uj fűre
Györgyhaván kis csordája:
Rakva van szűk telke, csűre,
Rakva kis kamarája:

Ternézet' szabad embere,
Öröksége' lakossa;
Piros egészség kenyere;
Szívét gond nem mardossa;

Öröm és munka, nappala;
Uj erő, éjszakája;
Zöld pásint széke, asztala,
Az ég, kék palotája.

Van teje, van, ha kell, bora,
Házi az eledele,
Kedves a' vékony vacsora;
Mert nem boszszuság fele.

Mind a' gazda, mind méhei
Ön gyűjteménnyel élnek;
Éhségtől sem gyermekei,
Sem méhei nem félnek.

Takarékos elégsége,
Pénzt soha nem kér kölcsön,
A' mennyit kíván szüksége,
Annyija van, mit kölcsön.

Bolt, patika, orvos, ügyész,
Városi nevezetek,
A' falusi ép test, ép ész
Ismeretlen veletek!

A' nagy romlottságtól nem fél
Távol a' nagy várostól;
A' Haláltól távolabb él,
Távolabb sok orvostól.

Hírnév , rang , gőg , kíváncsiság
Szívének nem bálványa.
Oh ! ártatlan falusiság
Arany kór' maradványa!

Megelözi az imátság
A' Foglalatosságot;
Fűszerezi a' barátság
A' Munkát, mulatságot,

Ha a' nap, mint egy isteni
Követ, a' hegyeken túl
Felkél áldást, fényt hinteni,
Minden kéz dologhoz nyúl.

Kész Filémon' Banczissa,
Kész Dafnis' Lidiája,
Hogy ajtaját, 's szívét nyissa
Vendégének, 's kínálja.

Igazán! ha egy Istenség
Hozzánk jöni találna,
A' hól ily jámborság él még,
Ma is csak oda szálna.

Itt élek én is boldogúl
Zöld gombján szép térségnek ;
Reményem, ólén boldogúl
Egy hiv, jó feleségnek.

Olyan csendességbe tértem,
Olyan, magánosságom,
A' milyent kerestem, kértem :
Ez az én boldogságom !

XXX.

HÁZASSÁGI ÉLET.

Van oly hegy, hól egyik felen
Mikor tél van: túl szüntelen
Akkor piroslik a' nyár ;
'S ez ily csere rendre jár :

Ha itt eső záporozik —
Ott kevély nap sугározik —
Boldogtalan a' két fél,
A' hol ily visszás rend él !

Hol a' férj' méltó panaszsza,
A' Pazér aszszony' tavaszsza;
Vagy a' férfi' haragja
Az élet' sivatagja.

De , mikor a' férfi dördül,
Ha a' jó aszszony kiderül:
Békés szivárvány győzött
A' Nap ; és felhő között.

XXXI.

NYÁR.

Dülnek a' kévék egymásra
Aratók után rakásra.

A' mi, zöld remény, tavaszon,
Az , sarlós nyáron , ért haszon.

De a' búzafejek között,
Virágokat is kötözött
Kévébe az arató kéz ,
Mely állani igen nehéz.

Bánatos, könnyes gondolat!
Sokszor a' hideg patyolat
Sok lányt, ifjat akkor fedez,
Mikor szerelme ébredesz!

XXXII.

A' SZÉP, ÉS SZERELMES IFJU.

A' mi nagy, pompás, jó, nemes,
Szerelmes, pajkós, hiu,
Testben, lélekben kellemes,
A' mért szép egy ifju:

A' kinek édes szavában:
Orczáján, láng szemein,
Kora' tellyes virágjában,
Tettei' remekjein

Lizimák' 's Néoklesz' fiját
Egy csuda tökéletben,
Ámort magát, és Czipriát
Látom egyesületben.

Kit a' Természet' jó kedve
Hogy elkészített, rája
Sokat nézett — kételkedve,
Ha valyon ön' munkája?

Mint az, ki az Istenséget
Mettzé oly dicsőségben,
Mintha, megnézése végett,
Fenn járt volna az égben.

Egész termete viritó ;
Mihelyt akar : Adónis ;
Eszre sem véve csábító ;
Ha ölelni kezd : Páris.

Ha játszik, eleven tavasz ;
De intése' szikrája
Miatt a' rá néző lány asz,
Olyan tüzet hint rája.

A' Karcsu, magas könnyünek
Ha szerelme gyúladoz,
Minden szépnek, gyönyörűnek
Minden ere olvadoz.

Egyszerre sokat betegit
Nem titkolható bája;
Ámor nézi, és betegit
Mosolyogva számlálja.

A' mily kedves, oly kártékony
Feszengő felállása;
Minden mozgása hajlékony;
Pajkós táncz a' járása.

Elmés, találós szollásban,
Édesebb, hogy selyp, nyelve;
Szerelemre hódításban
Születve van, 's mivelve.

Mint gyémántja bársonyában,
Olyan csillag, nézése;
Könnye, arcza' tavaszszában,
A' Reggel' gyöngyözése.

A' Nap oly szépen nem ragyog
A' Rózsa' bimbójában,
'S ez vissza ugy nem mosolyog
A' Napnak, nyilásában,

Mint az ő szeme a' szemnek,

Ha ajaka csókra hív.

Legédesebb gyötrelmek

Nyílik akkor minden szív!

Mejjén, kincse' aranyából

Visel Amort; szivében

Amort szerelme' lángjából,

Mely vér minden ereben.

Most a' szép szemű Néméa'

Ölében, ő gyúladoz:

Majd, mihelyt látja Timéa,

Miatta, ez olvadoz.

Apolló, feredésében,

'S játékos úszásában,

Vagy pihenő fekvésében

A' Part' zöld bársonyában.

Ló', bór', vadászat' barátja

A' Lärmás Thráciában;

Ismét, ha Héléát látja,

Páris, egy Jóniában.

Komor Ákhilles, Spártában!
Józan, 's a' legmunkásabb;
Tissafernez' udvarában
Persa, a' legpompásabb.

Ily virágot egy Országban
Egy szem se hágy nézetlen,
Bár egy sziv is ily virágban
Nem marad mérgezetlen.

Sohajtsdki elébb hevedet
Pirulva dobogó Szép!—
Ugy megkérdezlek tégedet,
Kit ábrázol ez a' kép?—

Szép csudája a' Világnak,
Hogyha vele lehetnél. —
Betegsége a' lányságnak —
Te is betegje lennél.

Álcziabiades' bájai,
Minden szépnek szívében
Amór' nectáros nyilai,
A' pompás Athénében.

XXXIII.

A' 30. ESZTENDÓS FÉRFIU.

Estvén innen, túl reggelen,
Mint a' nap, hév lángjában :
Ugy állok koromban delen,
Az esztendők' nyarában.

Meszsze látok hátra, 's elé!
Az elmúlt, 's jövődő felé.

Gyümölcs itt már, értelmem,
De virág még, szerelmem.

A' Férj' éltében ez oly pont,
Hol vezére már az ész ;
Állandót gyűjt, épít, nem ront',
Szereti, a' mi egész :

Boldog! ha páros, élete ;
Reménye arát, ha vete ;
Szerelme virágzik is,
Virági közt magzik is.

V É G E.

M E N T S É G.

Sokáig vala kéntelen a' Múza várakozás-
ban tartani a' hazafi Előfizetőket.

Ezért bocsánatot kér,

Melyet remél, hogy meg nyér.

Mert maga nem oka egy napi késelem-
nek is. "Olyan régen elindult, hogy eddig
talám a' csillagos Sasbol is megérkezhetett
volna céljához". Ez a' panasz. Igaz; ha
a' világosság' egyenes arany sугárain repül-
hessen ugy 8' perczentésre, ha a' Sasbol
nem is a' Napbol a' földre lejöhet vala,
minekutánna, ennyi időtske alatt, kerek
számmal 20 millio 414 ezer 680 mértföldet
bényargalt volna. Így pedig, szüntelen ke-
rülő utakon járván, nem csuda, ha egy
esztendő folyale,

Mig oda megérkezett,

A' hová igyekezett.

Ennek nem az, elég barátságos szállásadó
gazdák, nem is az útas, hanem az út az
oka. —

F O G L A L A T.

LUIZA

ELSŐ KÖNYV.

Lap.

Az Ifjakhoz	7
Elragadtatás	8
Eszendő' és élet' tavaszsa	9
Megvallás	10
Sétálás	11
Két Szerető	12
Szerelem' heve	13
Fogadás	14
Szeimérmes, és szerelmes	15
Luiza	16
Az ébredő szerelmes' felvidulása	17
Az enyhülő Szerető	18
A' berekben sétáló Ifju	19
Megbanás	20
A' beteg Szerelmes	21
A' szerelmes' kinjai	22
Az álmatlan Szerelmes	23
Amor. Ismered Amort?	24
Meglepés	25
Amor. Vak — Amor?	26
Az alvó Szép felett az Ifju	27
Pitagorás és Szerelmes	31
A' Klávir mellett	32

	Lap.
A' boldog Szeretők	33
A' két Szerető	34
A' Csók	35
Büntetés	36
A' Beteg	37

MÁSODIK KÖNYV.

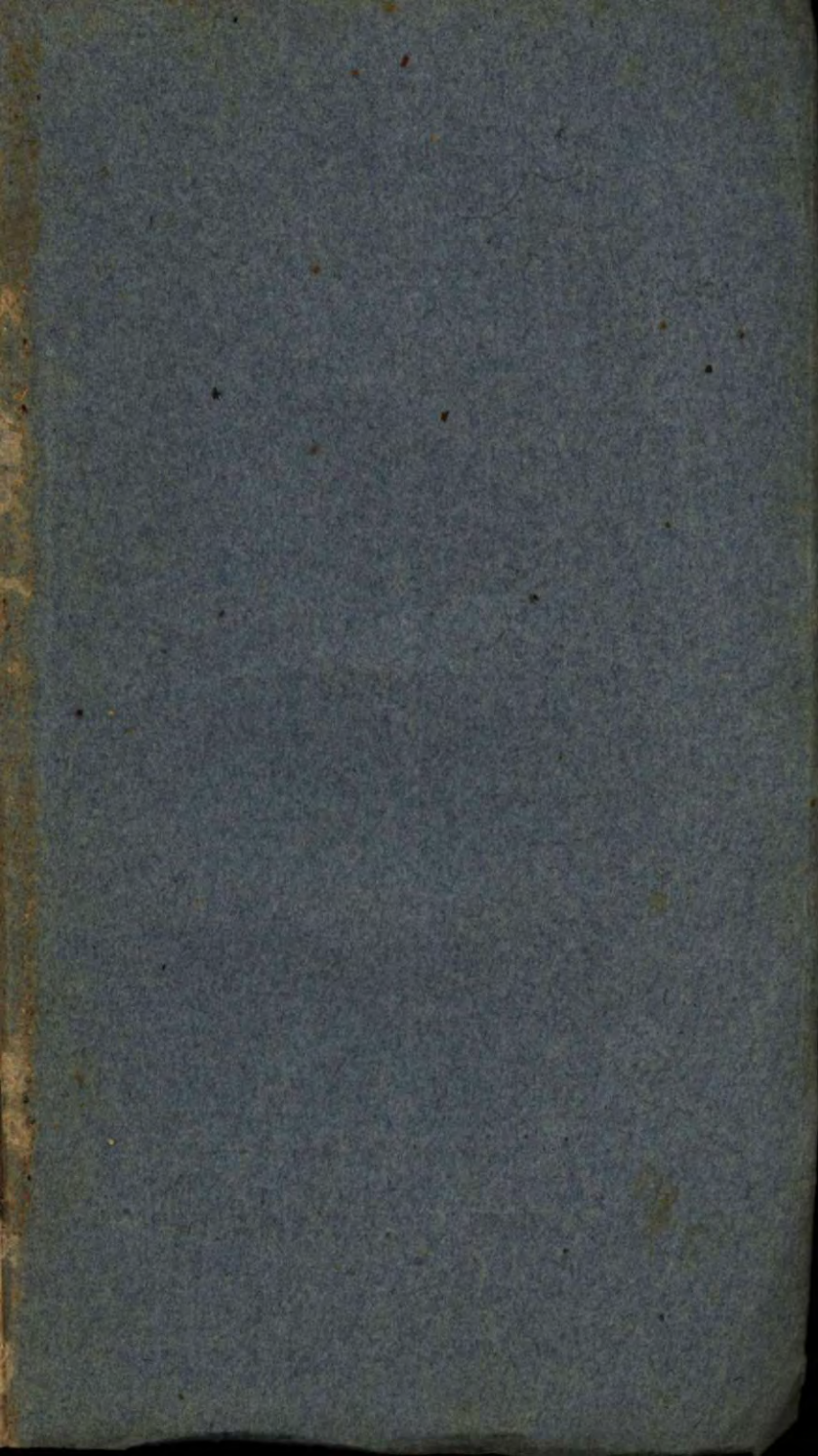
Az utolsó estve	40
Elválás a' váratlan parancsolatra	41
Estvéli indulás	42
Haladás	43
Viszszanézés	44
Egy Kösziklán	46
Hajókázás	47
Az Estve	48
A' csillagos ég alatt, a' Duna partján	49
A' Víztükö	50
Búcsú	51
Tavaszi	53
Beteg szív	55
A' bánatos Szerető	56
Érátó	57
Rab madár	58
Ámor. Mint egy Veszta 's a' t.	59
Szemérmes Szerető	60
Nyári estve	63
Hajnal	65
Megsértődés	66
Felébredés	68

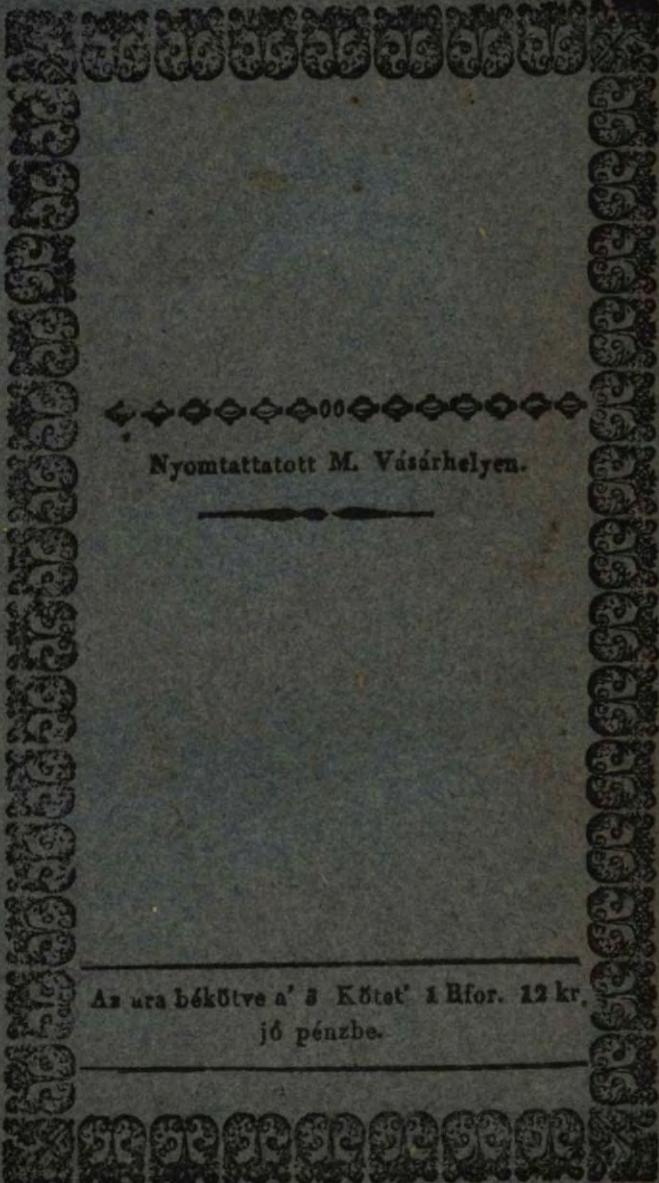
LÓRI.

Távullétel	71
A' haladó nap	72

	Lap.
Májusi Reggel	73
Szőlőmag, vagy a' kesergő Szerelmes	74
A' Szerelmes ifju, napfeljövetelekor	77
Virág, Leány Szerelem	79
Két Szerető az ablaknál, a' Küküllő' kiöntésekor, Mártha' napján	80
Amor. — Amor' — hálója 's a' t	82
Két Szeretők' megmaradása	83
A' két Mátkás	89
Az Utas	90
Egy Völegény' panaszsa	93
A' házasságot esküvő Ifju	95
Az uj Házos	96
Nötelenség	97
Házasság	98
Változás	100
Tavaszi első reggele	101
Megelégedés. Mig más emberek 's a' t.	103
A' folyó viz mellett	104
Az Élet	105
Szégség. Jóság	106
Megelégedés. Jer Barátom, te 's a' t.	107
Társaság. Magánosság	109
Intés a' Szépekhez	112
Pünköst' hava	115
Intés az Ifjusághoz	119
Uj gazdaság.	120
Falusi élet	121
Házassági élet	125
Nyár	126
A' szép és szerelmes Ifju	127
A' 30. esztendő férfiü	132

◀ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ 00 ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ▶

Nyomtattatott M. Vásárhelyen.

As ara békötve a' 3 Kötet' 1 Hfor. 12 kr.
jó pénzbe.
